

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1268013/9

בבית הדין הרבני האזורי אשקלון

לפני כבוד הדיינים:

הרב ישי בוכריס – אב"ד, הרב בן ציון ציוני, הרב עודד מכמן

המבקש: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד רחלי לויטין)

המבקשת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד שמעון בוטרשוילי)

הנדון: איסור נישואין לנטען משום לעז במעשה כיעור ע"פ הודאתם

פסק דין

בפני ביה"ד תביעת האישה הגרושה לאסור את גרושתו לנטען ולכתוב זאת במעשה בית הדין. הצדדים, כיום גרושים זמ"ז, נישאו ביום 24.10.12 ולהם שני ילדים.

בתאריך 25.8.20 הגיש האישה לביה"ד תביעת גירושין.

עם תביעת הגירושין הגיש האישה בקשת משמורת ובקשה לאסור על האשה לעבור מקום מגורים עם הילדים. לדבריו, האשה בוגדת בו והדבר יפגע בנפש ילדיו.

בביה"ד התקיימו 4 דיונים בעניינם של הצדדים. בתאריכים: 30.8.20, 27.1.21, ביום 3.3.21 בסופו התגרשו הצדדים בהסכם גירושין.

נערך דיון חקירות ביום 17.10.2 בו נחקרו האשה והנטען, והתקבלה עדותו של ש' ר', גיסו של הבעל.

לבעל סרטון המתעד אירוע בו התייחדו האשה והנטען שפרטיו יובאו להלן.

האשה טוענת כי המצאת הסרטון לידי ביה"ד אינה חוקית ופוגעת בפרטיותה.

ביה"ד הורה לצדדים להגיש סיכומים לגופן של טענות ואודות תקפו המשפטי של סרטון שצולם.

טענות הצדדים

לדברי האישה, האשה אסורה על הנטען ויש לכתוב זאת במעשה בית דין.

ראיותיו יובאו לקמן.

בכתב התביעה לגירושין האישה טוענת כי האשה בוגדת בו מזה כשנתיים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לדבריו, מסוף שנת 2018 החל לחשוד בה לאחר שהתברר ששיקרה לו על מקום הימצאותה בערב.

- ב 26.6.19 החלה ההיכרות של האשה עם הנטען במהלך חתונה של חברתה. הבעל מצא התכתבויות שלהם בפלאפון של האשה.
- לאחמ"כ ב 9.19 גילה חיפושים של האשה ברשת למקומות דיסקרטיים ובתי מלון.
- ב 10.19 עברה האשה ניתוחים אסתטיים כשהנטען מבקר אותה תכופות בבית החולים.
- מאז שיצאה מבית החולים הייתה יוצאת מידי ערב לבילויים תוך הזנחת המשפחה.
- עוד טוען הבעל לתכתובות של האשה עם חברים עליו בוואצאפ.

הבעל מבקש להוכיח באמצעות מכשיר איתוראן כי האשה משקרת באופן סדרתי על מקום הימצאותה ובפועל מבלה עם הנטען.

- ב 5.8.19 אמרה שהיא הולכת לטיפול בבית החולים, ובפועל נסעה לבית הנטען.
- ב 10.8.19 שמה האשה את הילדה אצל אביה בירושלים. ע"פ האיתוראן שהתה בחורשת הראל מחצות עד 2 וחצי לפנות בוקר.
- ב 16.8.19 אמרה האשה שהיא נוסעת לחברה, ובפועל חנתה בתחנת דלק במושב סמוך, שם לטענתו חיכה לה הנטען. האשה חזרה לבית בשעת לילה מאוחרת.

בעקבות חשדותיו, החלה האשה לקחת את הרכב של המעסיק שלה.

בתקופה זו שכר הבעל את שירותיו של חוקר פרטי. מהחקירות שביצע עולה כי:

- ביום 24.10.19 האשה שהתה בבית הורי הנטען משעה 23:45 עד 00:45 בלילה.
- בדו"ח מיום 20.2.20 מתעד החוקר הליכה משותפת של האשה והנטען לקולנוע וחזרה לבית הנטען ומשם לביתה בשעת לילה מאוחרת.
- בתאריך 27.4.20 תפס הבעל בליווי גיסו ש' ר', את האשה והנטען בחורשה בלילה, באירוע שפרטיו נחקרו וכדלהלן.
- בתאריך 3.7.20 טוען האיש כי האשה שהתה עם הנטען בסופ"ש בבית מלון בהרצליה. בידי חשבוניות המתעדות כי האשה שילמה עבור 2 אנשים.
- לטענתו, ברשותו הודאה מוקלטת של האשה על יחסי אישות עם הנטען.

מאידך גיסא, האשה מכחישה יחסי אישות בינה לנטען או לכל אדם אחר. לטענתה, יחסיה עם הנטען היו יחסי חברות בלבד. השהיה בסופ"ש בבית מלון היתה עם חברים. רק על האירוע בחורשה, מודה האשה כי היו היא והנטען לבד, אלא שהיא מכחישה יחסי אישות.

דיון החקירות

בדיון חקירות שהתקיים בביה"ד ביום 17.10.21 נחקרו האשה והנטען, והתקבלה עדותו של גיס הבעל – ש' ר'.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

החקירה התמקדה בעיקר בשני אירועים: האירוע מיום 27.4.20 בו נתפסו האשה והנטען בחורשה, והאירוע מיום 3.7.20 בו לפי הנטען שהו האשה והנטען בסופ"ש בבית מלון, וכדלהלן:

האירוע הראשון עליו התמקד דיון החקירות הוא תפיסת האשה והנטען בחורשה ביום 27.4.20 ע"י הבעל וגיסו ש' ר', כשהבעל מצלם את האירוע במכשיר הפלאפון בשעת מעשה.

לדברי הכל, בתאריך הנ"ל היו האשה והנטען לבדם בחורשה באמצע הלילה. הם נמצאו כשהם בחלקו האחורי של רכבו של הנטען, כשהאשה לבושה בחולצה ובתחתונים בלבד.

גירסת האשה שהיא הלכה לפני כן לעשות צרכיה כשהיא לבושה במכנסיה. היא הורידה בחוץ את המכנסיים, לדבריה, שלא יתלכלכו. כשראתה שבאים אנשים פחדה ונכנסה לרכב ומכנסיה בידה והתלבשה ברכב. ברגעים אלו היא מודה שהיתה עם הנטען כשלגופה תחתונים וחולצה בלבד.

האשה מתנגדת לשימוש בסרטון אותו צילם הבעל כדי לברר אם היתה לבושה מחוץ לרכב. הנטען מאשר את גירסת האשה.

העד ש' ר' מכחיש כי האשה יצאה מחוץ לרכב. לדבריו ישבו הוא והבעל בקרבת מקום כעשר דקות עד רבע שעה עד שהחליטו לגשת לרכב. לדבריו הרכב זו בשעה שהמתינו. לדבריו כשהתקרבו לרכב גם הנטען היה לבוש בתחתונים – בלי מכנסיים ובלי חולצה והיו קרובים זה לזה. (הנטען טוען שיצא לצרכיו לאחר שהלכו הבעל וגיסו מהמקום).

האירוע השני עליו התמקדה החקירה קרה סמוך לפני תביעת הגירושין.

ביום 3.7.20 היו האשה והנטען בבית מלון בהרצליה. האשה שילמה על שני מקומות עבור סופ"ש.

לטענת האשה היה זה עבורה ועבור חברה שלה שילדה (ולא הביאה איתה את התינוקת בת החודש, תמיהת ביה"ד). הם הגיעו עם בעלה של החברה והנטען ועוד חברים, שאכלו שם איתם ביחד אך לא נשארו לישון.

הנטען מאשר את גירסתה לאירוע זה.

יופנה לפרוטוקול הדיון מיום 30.8.20 בו לשאלת ביה"ד אם הנטען נכח בסופ"ש, השיבה האשה "בחדר לא".

על תמיהת ביה"ד כי נסיעת האשה משדרות אל הנטען, ונסיעת הנטען מהמושב אליה בכדי להיפגש, נסיעות אלו מעידות על יחסים חורגים מיחסי חברות, השיבה האשה כי יש לה חברה במושב הנטען, אותה היא מבקרת לפרקים.

האשה והנטען טוענים לחפותם כי אין הוכחות ליחסי אישות ביניהם. היום הם חיים כזוג אך הנטען עדיין לא ישן אצלה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הכרעה

נקדים, כי חלק מהאירועים הנטענים מהבעל אין בכל אחד מהם לעלות לכדי הגדרה של מעשה כיעור, אלא שבצבר של אירועים כאלו מצאנו בכמה פסקי דין שדנו לראות בכך כמעשה כיעור, אלא שבני"ד אין צורך לפלפל בזה, משום שאותו מעשה בו שהו האשה והנטען בוודאי מצד עצמו יש בו בכדי להגדירו כמעשה כיעור.

במקרה זה שהו האשה והנטען לברם בחורשה, והם הודו בכל פרטי האירוע כפי שנטען, היינו ביחס ללבוש ולהימצאותם ברכב במושב האחורי כאשר הם צמודים זל"ז כמו שהעיד העד (מלבד בכך שקיימו יחסי אישות), ובכה"ג בודאי חשיב מעשה כיעור.

עניינו של מעשה כיעור כעילה לגירושין, ידוע ומבואר ברמב"ם בפרק כ"ד מהלכות אישות ובשו"ע אבהע"ז סי' יא:

"כיצד יוצאת משום שם רע, כגון שהיו שם עדים שעשתה דבר מכוער ביותר שהדברים מראין שהייתה שם עבירה אע"פ שאין שם עדות ברורה בזנות. כיצד כגון שהייתה בחצר לבדה וראו רוכל יוצא ונכנסו מיד בשעת יציאתן ומצאו אותה עומדת מעל המיטה והיא לובשת המכנסיים או חוגרת אזורה, או שמצאו רוק לח למעלה מן הכילה, או שהיו יוצאים ממקום אפל, או מעלין זה את זה מן הבור וכיוצא בו [...] או שראו אותן מנשקין זה את זה או מגפפין זה את זה או שנכנסו זה אחר זה והגיפו דלתות."

והרמ"א (יא, א) הוסיף על דברי המחבר: "וכל כיוצא בהם [...] לפי ראות עיני הדיינים וע' בשו"ת מהרש"ל סי' לג שכתב שכאשר שוכבים זע"ז בלבושיהם חשיב מעשה כיעור, וק"ו בני"ד שלא היו בלבוש מלא.

וידועים דברי הגרעק"א בתשובתו (סי' צט) שביאר את ההבדל בין יחוד בעלמא לבין מעשה כיעור והגדיר מתוך כך מהו המאפיין המרכזי של מעשה כיעור:

"דנכנסו זה אחר זה היינו דשניהם נכנסו רצופים זה אחר זה וכל אחד נכנס על דעת חברו ונועדו יחדיו לכנס למקום הזה וניכר דעצת זימה ביניהם, מה שאין כן אם אחד כבר היה שם לעשות צרכיו, ואחר כך נכנס השני לשם הוי רק יחוד בעלמא ולא כיעור"

ובחזו"א (אבהע"ז סי' יז אות ז') כתב גם הוא לבאר את ההבדל בין יחוד לכיעור וז"ל:

"דהרבה פעמים מתיחדין ופתח נעול במנעול שלא יכנסו גנבים ושלא יכנסו שלא ברשות וא"צ כלל לשאול אמתלא, וההיא דכיעור בשינו מדרך העולם ונכנסו לחורבא ולבית גלמוד שאין בני אדם נכנסים והם נעלו במנעול וכיו"ב שלפי ראות עיני הדיינים היתה ודאי כוונתם לכיעור, ואפ' בקינא לה ונסתרה אין היחוד ככיעור אם נכנס לביתה לצורך ונעלה הדלת מפני הנכנסים שלא ברשות."

וכתב החזו"א שזה כעין דברי הגרעק"א, והיינו דכל מעשי הכיעור באו רק להוכיח שהיתה כוונה לזנות, ונסיעתם להתייחד בחורשה בוודאי היא בכלל מעשה כיעור ודמי לנכנסו לחורבה ולבית גלמוד שאין בני"א נכנסים אליהם.

וראה פס"ד ביי"ד ירושלים 1159483/1 שכתבו ג"כ שיחוד ברכב בחורשה בלילה חשיב מעשה כיעור. ובנדון זה, גם האשה וגם הנטען הודו בפרטים אלא שטענו שלא היו יחסי אישות, אבל כיעור היה גם היה, וא"כ לכאורה יש כאן שוויא אנפשיה חד"א.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אלא ש"ל שכל מה שאוסרים את האשה על הנטען בכיעור היינו משום שחיישינן לזנות באותו מעשה כיעור (וע' מש"כ בזה בפס"ד בתיק מס' 831694/6) ולא שעצם מעשה הכיעור אוסר, וא"כ כיון שהם טוענים שלא קיימו יחסי אישות א"כ הפה שאסר הוא הפה שהתיר, ואין כאן שוויא וכו'. על עדות הגיס כמובן שאי אפשר לסמוך שהרי יחיד הוא וקרוב, וא"כ אין לנו עדות על מעשה כיעור.

לו היה ניתן להשתמש בסרטון, אפשר שהיה ניתן לסמוך עליו לענין זה, אלא שיש כנראה מניעה משפטית להשתמש בו.

איסור להינשא לנטען לכתחילה משום קול בעלמא

אמנם י"ל דגם אם אין עדות על כיעור לפנינו כך שנוכל להוציאה מהנטען לאחר שנישאו, מכל מקום נראה לאסור את נישואי האשה והנטען לכתחילה.

ראה מ"ש השו"ע בהמשך הסעיף:

"הוציאה בעלה בדבר מכוער כזה הרי זו לא תינשא לנטען [...] אבל אם לא היה שם רינה לדבר זה בעיר או שפסק הקול שלא מחמת יראה אם נשאת לנטען לא תצא אפילו אין לה בנים."

כלומר, קיימת הבחנה בין איסור נישואי הנטען לכתחילה ובין איסור נישואין אלו בדיעבד, אם הם עברו ונישאו. להלכה, אם הם עברו ונישאו ולא נולדו להם ילדים תצא ממנו רק כשיש עדי כיעור ורינון שהיה ביניהם זנות, אך אם נולדו להם ילדים – לא תצא. ברם לכתחילה בכל מקרה יש לאסור על האשה והנטען להינשא כשיש עדות על דבר כיעור שהיה ביניהם.

מעיון בדברי השולחן ערוך הרמ"א ונושאי הכלים עולה, שדי לנו בלעז בלבד כדי לאסור לכתחילה על האשה להינשא לנטען ואין צורך בעדות ברורה על דבר מכוער.

על דברי השו"ע הנ"ל שאם "הוציאה בעלה בדבר מכוער כזה, הרי זו לא תנשא לנטען" כתב הח"מ בסק"ד:

"מל' זה משמע דלכתחיל' לא תנשא אף שלא הי' רנה בעיר. והיכ' דאיכ' עידי סתיר' ודבר מכוער כעין דין זה שכתב הרמב"ם (בפ"ב מה' סוטה) פשיט' דלא תנשא, אלא דאפשר לו' אפילו בקול בעלמ', כל היכ' דאיכ' לעז ירחיק מלזות שפתים דומי' דהנטען מהשפחה והנכרית."

הח"מ כתב חידוש זה בלשון מסופקת מעט, אך הב"ש בסק"ז כותב בנחרצות שאין צורך בעדות על דבר מכוער כדי לאסור לכתחילה על האשה להינשא לנטען:

"אפילו משום לעז בעלמ' לא יכנוס, כמ"ש ברש"י הנטען מן השפח' שטוענין עליו דברי לעז. וכן משמע בתשובת רשב"א סי' תקצ"ו."

והיינו שמרננים על האשה והנטען שזנו יחדיו.

במקרה שלפנינו אף שאין לנו עדות כשרה על דבר מכוער, מ"מ נראה דבוודאי לא גרע מלעז בעלמא עליו דיבר הב"ש המהווה עילה לאסור את האשה על הנטען לפחות לכתחילה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

דיון בחידושו של הבית שמואל

והנה המקור עליו נשענים הב"ש והח"מ הוא דין הנטען על השפחה והנכרית.

ובענין זה כתב השו"ע שם ס"ה ע"פ דברי המשנה ביבמות כד ב':

"הנטען משפחה ונוכרית ונתגיירה ונשתחררה לא יכנוס ואם כנס לא יוציא".

ומדין זה למד הרשב"א למי שנטען בלעז בעלמא מאשת איש שאסור לו לכתחילה להינשא

לה וז"ל (שו"ת הרשב"א חלק א' סי' תקצו):

"שאלת נחשד באשת איש והעם מרננים אחריו. נפטר בעל האשה ובקש ראובן
זה לישא אותה מתירין לו לישא או לא?"

תשובה: אם אותו קול של רנון הוא קול דלא פסיק כגון שעמד אותו קול בפי
הבריות ומרננין אחריהם כיום תמים וחצי יום אם לא כנס לא יכנוס. אף על פי
שאין שם לא עדי טומאה ולא עדי דבר מכווער. עמד וכנס הרי חזק את הקול
ומעשיו של עכשיו מוכיחין על מה שעבר והוא הקול אשר נשמע עליו וכמו
שאמרו ביבמות בפרק כיצד (דף כה). ויש מן הגדולים ז"ל שאמרו ובכל כיוצא
בזה אפי' כנס מוציא. לפי שזה חיזק הקול כשנשא ואין לך עדי דבר מכווער
יותר מזה שעמד וכנס אחר ששמע הבריו' מרננין אחריו. ויש להם ראייה
ביבמות על מה שיסמכו וקרובים דבריהם להיות כן. אבל מכל מקום לדברי
המיקל לכתחילה לא יכנוס שאין לך לזות שפתים גדול מזה. ושנינו בפרק כיצד
אשת אחיו (שם כד ב') הנטען מהשפחה ונשתחררה מן הנכרית ונתגיירה הרי
זה לא יכנוס ואם הכניס אין מוציאין אותם מידו. ואמרו עלה בגמרא טעמא
דהא מילתא דלכתחילה לא יכנוס משום דכתיב (משלי ד') "הסר ממך עקשות
פה ולזות שפתים הרחק ממך". ועוד אמר שם הכי קאמר אף על גב דאתא אחד
אפסקיה לקלא אפילו הכי לכתחילה לא יכנוס".

וכאמור לעיל, עפ"ז וע"פ דברי רש"י בסוגיא ביבמות כתב הב"ש שאפילו בלעז בעלמא יש
לאוסרה לכתחילה על הנטען.

והנה באוצהפ"ס ס"ק מז אות ב' הביא דעות חולקות.

בפרשת מרדכי סי' ט' כתב דבבב"ד פ' וליכא עידי כיעור: "ליכא מ"ד לחוש לאיסור נטען ואין
להחמיר גם לכתחילה" ודחה את הדיוק של הב"ש מרש"י גבי הנטען על השפחה. דשיטת רש"י
דכל היכא דלא מוציאין מהבעל, אף דאיכא עדי כיעור וקדל"פ, מקרי לעז, ובכה"ג איירי רש"י
התם, וקרי ליה לעז משום דשם הרי אין ממש איסור כשישאנה אלא רק שיאמרו שנתגיירה לשם
נשואין ולכן קרי ליה לעז, עי"ש, וביסס דבריו על הרשב"א בחידושו ליבמות שם. אבל מה נעשה
שהרשב"א גילה להדיא דעתו בתשובה דאף בלא עדים יש לאסור לכתחילה, וכמו שכתב הב"ש,
וגם המעיין בדברי רש"י ביבמות שם יראה שברור שרש"י לא דיבר בגוונא דאיכא עדים אלא
באיכא קול בלבד ולזה קרא רש"י לעז, וגם רש"י פירש להדיא שהלעז הוא שיאמרו אמת היה
הקול הראשון ולא מה שיאמרו שנתגיירה לשם נישואין, וע"ע ברבינו ירוחם נכ"ג ח"ב שכתב
דאיירי ביצא עליו שם רע עמה.

אמנם בארץ צבי סק"י חילק בין קדל"פ ללעז בעלמא. לדבריו הרשב"א בתשובתו דיבר אמנם
בלא עדים, אך דוקא בדאיכא קדל"פ כמבואר בדבריו ("כגון שעמד אותו קול בפי הבריות ומרננין
אחריהם כיום תמים וחצי יום"), אבל בלעז בעלמא מותר לכונסה. וכתב עוד שכן משמע במצא כתוב
שהביא הב"י דבלעז בעלמא מותר לכונסה (ועיין שב יעקב סי' ר').

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

גם בתשו' הגרע"א מהדו"ת סי' מא כתב על הב"ש שקיצר בהעתקתו כי שם ברשב"א משמע דדווקא בקלא ממש וכההיא דיבמות, אבל בקלא בעלמא לא אסרינן לה וכ"כ בית משה סק"ב אות ה'.

אלא שלמעשה לא התיר שם הגרעק"א אלא בגלל דאיכא אויבים בעיר דמפקי לקלא, ומשום דהוי שעה"ד ומיחוש גדול כמבואר במכתבו של הרב השואל (ולא נדע מהי), ומשמע שבלא"ה לא היה מקל כנגד דברי הב"ש, ובעובדא דידיה איירי ביצא עליה לעז זנות בעלמא, ואפ"ה הקל בשעה"ד בלבד, ואילו בני"ד אף אם איננו יכולים זאת כעדות כשרה על דבר מכוער, לא גרע מלעז בעלמא.

ועיין בשו"ת שמע שלמה ח"ב אה"ע סי' כד אות ד' ד"ה והמעייין שכתב וז"ל:
"ואבא אל העין וראיתי בתשובת רע"א מהדו"ח סימן מ"א וז"ל... ומ"מ ראינו בדברי הגאון רעק"א ז"ל דהתיר בנדון ההוא רק משום שיש אויבים שמוציאים קול וכל הענין היה רק על סמך הרינון וגם זה הוא רק משום שעת הדחק ומיחוש גדול, אבל בני"ד שיש דברים מכוערים שהאשה והנטען מודים בהם ושהיו נוהגים בהם בקביעות ממש כל כה"ג נראה דמודה רעק"א דיש לאסור ובפרט לפי מ"ש החלקת מחוקק שם סק"ד שכתב וז"ל אלא דאפשר לומר אפילו בקול בעלמא כל היכא דאיכא לעז ירחיק מלזות שפתים דומיא דהנטען מהשפחה והנכרית עכ"ל ונראה מלשונו דאפילו בלא קדל"פ ג"כ יש לאסור לכתחילה, וצריך עיון בדברי רעק"א הנז' שלא הזכיר את דברי הח"מ ועוד חזון למועד בעה"ז, ועיין עוד בפרשת מרדכי סי' ד'".

וע"ע שם בח"ג אה"ע סי' ד' אות ד' ד"ה ועיין עוד.

וראה עוד בספר שורת הדין ח"ב עמ' מג במאמרו של הרה"ג אברהם צבי שיינפלד, שם דן במקרה של חוקרים שהעידו על מעשה זנות ממש של האשה שלא היה ניתן לקבל עדותם בתורת עדות ע"פ ד"ת משום שהיו פסולים, והאריך שם בגדר "קול" ו"לעז" מכח דברי הח"מ והב"ש הנזכרים, וכתב להוכיח שהלעז בעלמא עליו דיבר הב"ש הינו פחות מ"קול" שלא הוחזק בבי"ד (וכמוש"כ הב"ש בס"ק יב) על זנות, שלגביו דעת הרמ"א בסימן יא סוף סעיף א' שניתן אפ' להוציא מן הנטען כשאין לה בנים ממנו. וא"כ אם קול היינו אומדנא של בני העיר שזינו (עי"ש שהוכיח כן מדברי כמה מגדולי האחרונים), א"כ "לעז בעלמא" הוא כאמור אף פחות מזה ולכן "נראה דכל שיש לביה"ד חשש וחשד סבירים אף אם חשד זה התעורר על ידי פסולי עדות מ"מ לכתחילה אין להתיר לנטען לכנוס משום לזות שפתיים שתתחזק על ידי הכניסה".

ועי"ש גם מה שציטט משו"ת הרדב"ז (ח"ג ס' תל"א) שפסק אף במקרה מסוים להוציא מן הנטען ממספר טעמים, והוסיף עוד הרדב"ז וכתב:

"ובר מן דין צריך לעשות גדר שלא תהיינה בנות ישראל פרוצות ותצא כוונת קלקולה לפועל".

ואם הדברים האלו היו נכונים לדורו, ק"ו שנכונים הדברים לדורנו שלנו, שרבה בו הפריצות, ובמקום שיש סימוכים הלכתיים לאסור, יש להשתמש בהם כדי לגדור פרצת הדור, ובודאי ככל שמדובר באיסור לכתחילה בלבד.

והדברים נכונים ביותר במקרה זה בו האשה והנטען אינם חשים כל אשמה ובושת פנים במעשיהם, ואף מתבטאים בזלזול כלפי מותב הדיינים כמובא בפרוטוקול דיון החקירות, ולא יהא החוטא נשכר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

העולה לדינא

העולה מן האמור כי האשה אסורה לינשא לנטען.

על מזכיר ההרכב להנפיק מעשה בית דין בו יצוין הנ"ל כי ככל ותרצה האשה להינשא למר
א' ע', יבוא הדבר בפני בית הדין.

ההחלטה מותרת לפרסום לאחר השמטת פרטי הזיהוי של הצדדים ושל הנטען.

ניתן ביום י"ז בטבת התשפ"ב (21.12.2021).

הרב עודד מכמן

הרב בן ציון ציוני

הרב ישי בוכריס – אב"ד